

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2019. december 19. *

„Előzetes döntéshozatal – 2000/31/EK irányelv – Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások – 2006/123/EK irányelv – Szolgáltatások – A kiadó szálláshellyel rendelkező, hivatásos és magánszemély szállásadók, valamint az ilyen típusú szállást kereső személyek összekapcsolása – Minősítés – Az ingatlanközvetítői szakma gyakorlását bizonyos korlátozásokhoz kötő nemzeti szabályozás – 2000/31/EK irányelv – A 3. cikk (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdése – Az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedések közlésére vonatkozó kötelezettség – A közlés hiánya – Érvényesíthetőség – Polgári jogi igény érvényesítésével folyamatban lévő büntetőeljárás”

A C-390/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a juge d’instruction du tribunal de grande instance de Paris (a párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság vizsgálóbírója, Franciaország) a Bírósághoz 2018. június 13-án érkezett, 2018. június 7-i határozatával terjesztett elő az

X

ellen folytatott,

YA,

az **Airbnb Ireland UC,**

az **Hôtelière Turenne SAS,**

az **Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP),**

a **Valhotel**

részvételével folyamatban lévő büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, A. Arabadjiev, E. Regan, P. G. Xuereb és L. S. Rossi tanácselnökök, Juhász E., M. Ilešič, J. Malenovský, D. Šváby (előadó) és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: M. Szpunar,

hivatalvezető: V. Giacobbo-Peyronnel tanácsos,

* Az eljárás nyelve: francia.

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. január 14-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- az Airbnb Ireland UC képviselőjében D. Van Liedekerke, O. W. Brouwer és A. A. J. Pliego Selie advocaten,
- az Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP) képviselőjében B. Quentin, G. Navarro és M. Robert avocats,
- a francia kormány képviselőjében E. de Moustier és R. Coesme, meghatalmazotti minőségben,
- a cseh kormány képviselőjében M. Smolek, J. Vlácil és T. Müller, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviselőjében M. J. García-Valdecasas Dorrego, meghatalmazotti minőségben,
- a luxemburgi kormány képviselőjében kezdetben: D. Holderer, később: T. Uri, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviselőjében L. Malferrari, É. Gippini Fournier és S. L. Kaléda, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2019. április 30-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) 3. cikkének az értelmezésére vonatkozik.
- 2 E kérelmet az X ellen többek között pénzeszközök szakmához való tartozást igazoló kártyával nem rendelkező személy által ingatlan- és üzletivagyon-közvetítői és -kezelői tevékenységek érdekében történő kezelése miatt indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 98/34 irányelv

- 3 Az 1998. július 20-i 98/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 1998. L 217., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 21. kötet, 8. o.) módosított, a műszaki szabványok és szabályok terén történő információs szolgáltatási eljárás és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok megállapításáról [helyesen: a műszaki szabványok és szabályok, valamint az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályok terén alkalmazott információs szolgáltatási eljárás

megállapításáról] szóló, 1998. június 22-i 98/34/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1998. L 204., 37. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 20. kötet, 337. o.; a továbbiakban: 98/34 irányelv) 1. cikke első bekezdésének 2. pontja a következőket írja elő:

„Ezen irányelv alkalmazásában a következő meghatározásokat kell alkalmazni:

[...]

2. »szolgáltatás«: az információs társadalom bármely szolgáltatása, azaz bármely, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatás.

E meghatározás alkalmazásában:

- »távolról« azt jelenti, hogy a szolgáltatást a felek egyidejű jelenléte nélkül nyújtják,
- »elektronikus úton« azt jelenti, hogy a szolgáltatás kezdőpontjától való elküldése és célállomásán való fogadása adatok feldolgozására (beleértve a digitális tömörítést is) és tárolására szolgáló elektronikus berendezés útján történik, valamint annak elküldése, továbbítása és vétele teljes egészében vezetéken, rádióan, optikai vagy egyéb elektromágneses eszköz útján történik,
- »a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére« azt jelenti, hogy az adatok továbbításával nyújtott szolgáltatás egyéni kérelemre történik.

[...]”

Az (EU) 2015/1535 irányelv

- 4 A műszaki szabályokkal és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2015. L 241., 1. o.) 2015. október 7-i hatállyal hatályon kívül helyezte és felváltotta a 98/34 irányelvet.
- 5 A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja a következőket mondja ki:

„Ezen irányelv alkalmazásában:

[...]

b) »szolgáltatás«: az információs társadalom bármely szolgáltatása, azaz bármely, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatás.

E fogalom meghatározás alkalmazásában:

- i. »távolról« azt jelenti, hogy a szolgáltatást a felek egyidejű jelenléte nélkül nyújtják;
- ii. »elektronikus úton« azt jelenti, hogy a szolgáltatás kezdőpontjától való elküldése és célállomásán való fogadása adatok feldolgozására (beleértve a digitális tömörítést is) és tárolására szolgáló elektronikus berendezés útján történik, valamint annak elküldése, továbbítása és vétele teljes egészében vezetéken, rádióan, optikai vagy egyéb elektromágneses eszköz útján történik;
- iii. »a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére« azt jelenti, hogy az adatok továbbításával nyújtott szolgáltatás egyéni kérelemre történik.

Az I. melléklet tartalmazza azoknak a szolgáltatásoknak a tájékoztató jegyzékét, amelyek nem tartoznak e fogalommeghatározás alá”.

6 Ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A 7. cikkre is figyelemmel a tagállamok azonnal közölnek a Bizottsággal minden műszakiszabály-tervezetet, kivéve ha az csak egy nemzetközi vagy európai szabvány teljes szövegét ülteti át, ebben az esetben a megfelelő szabványra történő hivatkozás is elegendő; a Bizottságot a szabály elfogadása szükségességének indokairól is tájékoztatni kell, amennyiben ezen indokok nem derülnek ki már magából a tervezetből.

[...]”

7 A 2015/1535 irányelv 10. cikkének második bekezdése értelmében a 98/34 irányelvre való hivatkozásokat ezentúl a 2015/1535 irányelvre való hivatkozásnak kell tekinteni.

A 2000/31 irányelv

8 A 2000/31 irányelv (8) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:

„Az irányelv célja az, hogy létrehozza az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad mozgását biztosító jogi keretet, és nem pedig az, hogy kifejezetten a büntetőjog területén valósítson meg harmonizációt.”

9 A 2000/31 irányelvnek a 2015/1535 irányelv hatálybalépését megelőző változatában a 2. cikk a) pontja a 98/34 irányelv 1. cikke első bekezdésének 2. pontja szerinti szolgáltatásokként határozta meg az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokat”. E hatálybalépést követően e hivatkozást a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára való hivatkozásként kell érteni.

10 A 2000/31 irányelv 2. cikkének h) pontja a következőket írja elő:

„h) »szabályozott terület«: a tagállamok jogrendszerében meghatározott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtókra, illetve az információs társadalommal összefüggő szolgáltatásokra alkalmazandó követelmények, tekintet nélkül arra, hogy általános jellegűek vagy kifejezetten e szolgáltatókra és szolgáltatásokra vonatkoznak.

i. A szabályozott terület azokat a követelményeket tartalmazza, amelyeket a szolgáltatónak a következők tekintetében teljesítenie kell:

- információs társadalommal összefüggő szolgáltatási tevékenység megkezdése, mint például a minősítésekkel, engedélyezéssel vagy bejelentéssel kapcsolatos követelmények,
- információs társadalommal összefüggő szolgáltatási tevékenység folytatása, mint például a szolgáltató magatartásával kapcsolatos követelmények, a szolgáltatás minőségével, illetve tartalmával kapcsolatos követelmények, ideértve a reklámozásra és a szerződésekre alkalmazandókat is, vagy a szolgáltató felelősségével kapcsolatos követelmények;

ii. A szabályozott terület nem tartalmaz olyan követelményeket, mint:

- az árura mint olyanra alkalmazandó követelmények,
- az áruk leszállítására alkalmazandó követelmények,
- a nem elektronikus úton nyújtott szolgáltatásokra alkalmazandó követelmények.”

11 Ezen irányelv 3. cikkének (2) és (4)–(6) bekezdése a következőképpen szól:

„(2) A tagállamok nem korlátozhatják a szabályozott területtel összefüggő okokból az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások másik tagállamból történő nyújtásának szabadságát.

[...]

(4) A tagállamok tehetnek a (2) bekezdéstől történő eltérésre irányuló intézkedéseket egy adott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás tekintetében, ha a következő feltételek teljesülnek:

a) az intézkedés:

i. szükséges a következő okok egyike miatt:

- közrend, különösen a bűncselekmények megelőzése, nyomozása, felderítése és üldözése, ideértve a kiskorúak védelmét és a faji, nemi, vallási vagy nemzeti alapú bármilyen gyűlöletre uszítás és az egyének emberi méltóságának megsértése elleni harcot,
- közegészség-védelem,
- közbiztonság, ideértve a nemzetbiztonsági és honvédelmi érdekek védelmét,
- a fogyasztók védelme, ideértve a befektetők védelmét is;

ii. egy olyan, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás ellen irányul, amely az i. alpontban említett célokat sérti, vagy e célokat komolyan és súlyosan veszélyezteti;

iii. az említett célokkal arányos;

b) a szóban forgó intézkedés meghozatala előtt és a bírósági eljárás sérelme nélkül, ideértve az előzetes eljárásokat és a bűnügyi nyomozás keretében végrehajtott intézkedéseket, a tagállam:

- felkérte az (1) bekezdésben említett tagállamot, hogy intézkedjen, és az utóbbi ezt nem tette meg, vagy az intézkedések nem voltak megfelelőek,
- közölte a Bizottsággal és az (1) bekezdésben említett tagállammal, hogy ilyen intézkedést szándékozik tenni.

(5) A tagállamok sürgős esetben eltérhetnek a (4) bekezdés b) pontjában megszabott feltételektől. Ebben az esetben a tagállam az intézkedésről a lehető legrövidebb időn belül értesíti a Bizottságot és az (1) bekezdésben említett tagállamot, megjelölve azokat az okokat, amelyek miatt a tagállam az esetet sürgősnek véli.

(6) A tagállam intézkedéshozatali és intézkedés-végrehajtási lehetőségének sérelme nélkül, a Bizottság a lehető legrövidebb időn belül megvizsgálja a közölt intézkedések összeegyeztethetőségét a közösségi joggal; ha arra a következtetésre jut, hogy az intézkedés összeegyeztethetetlen a közösségi joggal, a Bizottság felkéri a tagállamot, hogy tartózkodjon a tervezett intézkedéstől vagy sürgősen szüntesse meg az intézkedést.”

A 2006/123/EK irányelv

- 12 A belső piaci szolgáltatásokról szóló, 2006. december 12-i 2006/123/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 376., 36. o.; helyesbítés: HL 2014. L 287., 33. o.) 3. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ha ezen irányelv rendelkezései más közösségi jogi aktus olyan rendelkezésével ütköznek, amelyek egy adott szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságnak vagy gyakorlásának meghatározott kérdéseit szabályozzák adott területeken vagy szakmákban, akkor az adott területek és szakmák vonatkozásában a más közösségi jogi aktus rendelkezései érvényesek és alkalmazandók. [...]”

A francia jog

- 13 Az 1970. január 2-i loi n° 70-9 réglementant les conditions d'exercice des activités relatives à certaines opérations portant sur les immeubles et les fonds de commerce (az egyes ingatlan- és üzletivagyon-ügyletekkel kapcsolatos tevékenységek gyakorlására vonatkozó feltételek szabályozásáról szóló 70-9. sz. törvény, JORF, 1970. január 4., 142. o.; a továbbiakban: Hoguet-törvény) 1. cikke a következőket írja elő:

„A jelen törvény rendelkezései azokra a természetes vagy jogi személyekre alkalmazandók, akik vagy amelyek rendszeresen, akár járulékos jelleggel olyan mások vagyontárgyaira vonatkozó ügyleteket kínálnak, vagy olyan mások vagyontárgyaira vonatkozó ügyletekben segédkeznek, amelyek az alábbiakkal kapcsolatosak:

1° bútorozatlan vagy bútorozott, felépített vagy nem beépített ingatlanok vásárlása, eladása, keresése, cseréje, szezonális vagy nem szezonális bérbe- vagy albérletbe adása;

[...]”

- 14 E törvény 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az 1. cikkben szereplő tevékenységeket csak azok a természetes vagy jogi személyek gyakorolhatják, akik vagy amelyek rendelkeznek a Conseil d'État (államtanács, Franciaország) rendeletében meghatározott időtartamra és módokon, a területi kereskedelmi és iparkamara elnöke vagy az Île-de-France régióhoz tartozó megyei kereskedelmi és iparkamara elnöke által kiállított, szakmához való tartozást igazoló kártyával, amely meghatározza az általuk végezhető ügyleteket. [...]”

Ezt a kártyát csak azon természetes személyek részére lehet kiállítani, amelyek teljesítik az alábbi feltételeket:

1° Igazolják szakmai alkalmasságukat;

2° Igazolják, hogy olyan pénzügyi garanciával rendelkeznek, amely lehetővé teszi a pénzvisszafizetést [...];

3° Szakmai felelősségük pénzügyi következményeinek megtérítésére biztosítást kötnek;

4° Nem hiányzik a jog- vagy cselekvőképességük, és nem állnak eltiltás hatálya alatt [...]

[...]”

15 Az említett törvény 5. cikke a következőket mondja ki:

„Azoknak az 1. cikk szerinti személyeknek, akik pénzüsszegeket vesznek át [vagy] őriznek, [...] tiszteletben kell tartaniuk a Conseil d'État (államtanács) rendeletében előírt feltételeket, különösen a nyilvántartások vezetésére és a számlák kiállítására vonatkozó alakiságokat, valamint a megbízásból eredő egyéb kötelezettségeket.”

16 Ugyanezen törvény 14. cikkének szövege a következő:

„Hat hónapig tartó szabadságvesztéssel és 7500 euró pénzbüntetéssel büntetendő:

a) az, aki rendszeresen, akár járulékos jelleggel úgy kínál az 1. cikk szerinti ügyleteket vagy segédkezik ezekhez, hogy nem rendelkezik a 3. cikk szerinti kártyával, vagy azt követően teszi ezt, hogy a kártyát már visszaadta, illetve a hatáskörrel rendelkező közigazgatási hatóság felszólítását követően elmulasztotta visszaadni.

[...]”

17 Az Hoguet-törvény 16. cikke a következőket mondja ki:

„Két évig tartó szabadságvesztéssel és 30 000 euró pénzbüntetéssel büntetendő:

1° Az 1. cikk szerinti ügyletek során bármilyen pénzüsszeg, vagyontárgy, váltó vagy értékpapír bármilyen jogcímen és bármilyen módon történő átvétele vagy birtoklása, ha azt:

a) akár a 3. cikk megsértésével követik el;

b) akár az 5. cikkben a dokumentumok kezelésével és a bizonylatok kiállításával kapcsolatban előírt feltételek megsértésével követik el, amennyiben e dokumentumokat és bizonylatokat jogszabály követeli meg;

[...]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

18 A dublini (Írország) székhelyű, ír jog szerinti Airbnb Ireland UC társaság az Airbnb-csoport tagja, amely utóbbi az Egyesült Államokban székhellyel rendelkező Airbnb Inc. közvetett vagy közvetlen tulajdonában lévő több társaság alkot. Az Airbnb Ireland olyan elektronikus platformot kínál, amelynek célja, hogy többek között Franciaországban jutalék ellenében összekapcsolja egymással egyrészt a kiadó szálláshellyel rendelkező hivatásos és magánszemély szállásadókat, másrészt pedig az ilyen típusú szállást kereső személyeket. Az Airbnb Payments UK Ltd egy londoni (Egyesült Királyság) székhelyű, az Egyesült Királyság joga szerinti társaság, amely ezen összekapcsolás keretében online fizetési szolgáltatásokat nyújt, és irányítja a csoport fizetésekkel kapcsolatos tevékenységeit az Európai Unióban. Egyébiránt a francia jog szerinti Airbnb France SARL társaság feladata – amely társaság az Airbnb Ireland szolgáltatója –, hogy a francia piacon előmozdítsa e platformot a felhasználók körében, többek között célzott reklámkampányok szervezésével.

19 Az Airbnb Ireland e szolgáltatáson – vagyis a hirdetéseket összegyűjtő elektronikus platformján a bérbeadók és a bérlők összekapcsolásán – kívül bizonyos egyéb szolgáltatásokat is kínál a bérbeadók számára, például választható szolgáltatásként az ajánlatuk tartalmát meghatározó sablont, szintén választható fényképes szolgáltatást, valamint felelősségbiztosítást és legfeljebb 800 000 eurós kárra nyújtott biztosítékot. Az Airbnb Ireland ezenfelül a szálláshelyük árának a platform adatain alapuló piaci átlagok alapján történő becslésére alkalmas, választható eszközt is a rendelkezésükre bocsát.

Egyébiránt amikor a bérbeadó elfogad egy bérlőt, az utóbbi a bérleti díjat, valamint a költségeket és az AIRBNB Ireland szolgáltatásának díját (6–12%) is magában foglaló összeget fizet meg az AIRBNB Payments UK-nak. Az Airbnb Payments UK a bérbeadó számára nyitott számlán őrzi a pénzt, majd a bérlő szálláshelyre való bejelentkezéséről számított 24 óra elteltével továbbítja azt a bérbeadónak, ezáltal garanciát nyújt a bérlő számára, hogy létezik az ingatlan, a bérbeadó számára pedig fizetési garanciát nyújt. Végül az Airbnb Ireland olyan rendszert vezetett be, amelyben a bérbeadók és a bérlők egy 0-tól 5 csillagig terjedő minősítéssel értékelhetik egymást, amely értékelés a szóban forgó elektronikus platformon elérhető.

- 20 Az Airbnb Ireland által adott magyarázatokból kitűnik, hogy a gyakorlatban a kiadó szálláshelyet kereső internethasználó felkeresi a névadó elektronikus platformot, és megjelöli azt a helyet, ahova utazni kíván, valamint a választása szerinti időszakot és személyek számát. Az Airbnb Ireland ez alapján elkészíti számára az e kritériumoknak megfelelő, rendelkezésre álló szálláshelyek listáját, hogy az internethasználó kiválaszthassa a tetszése szerinti szálláshelyet, és online lefoglalhassa azt.
- 21 Ennek keretében a szóban forgó elektronikus platform felhasználói, függetlenül attól, hogy bérbeadók vagy bérlők, e platform használata tekintetében az Airbnb Irelanddel, míg az említett platformon keresztül teljesített fizetések tekintetében az Airbnb Payments UK-vel lépnek szerződéses jogviszonyba.
- 22 2017. január 24-én az Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (egyesület a hivatásos szálláshely-szolgáltatásért és idegenforgalmi szolgáltatásokért, AHTOP, Franciaország) polgári jogi igényt érvényesítve az Hoguet-törvény alapján feljelentést tett többek között a pénzeszközök szakmához való tartozást igazoló kártyával nem rendelkező személy által a 2012. április 11. és 2017. január 24. közötti időszak vonatkozásában ingatlan- és üzletivagyon-közvetítői és -kezelői tevékenység érdekében történő kezelése miatt.
- 23 Feljelentésének alátámasztása érdekében ezen egyesület arra hivatkozik, hogy az Airbnb Ireland nem korlátozza a tevékenységét arra, hogy két felet összekapcsol a névadó platformnak köszönhetően, hanem olyan kiegészítő szolgáltatásokat nyújt, amelyek az ingatlanközvetítői tevékenységre jellemzők.
- 24 Az említett feljelentés benyújtását követően a tribunal de grande instance de Paris (párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság, Franciaország) mellett működő ügyészség 2017. március 16-án vádiratot nyújtott be többek között pénzeszközök szakmához való tartozást igazoló kártyával nem rendelkező személy által a 2012. április 11. és 2017. január 24. közötti időszak vonatkozásában ingatlan- és üzletivagyon-közvetítői és -kezelői tevékenység érdekében történő, az Hoguet-törvényt sértő kezelése miatt.
- 25 Az AIRBNB Ireland vitatja, hogy ingatlanközvetítői tevékenységet folytatna, és arra hivatkozik, hogy az Hoguet-törvény a 2000/31 irányelvvel való összeegyeztethetlensége miatt nem alkalmazható.
- 26 Ebben az összefüggésben a juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris (a párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság vizsgálóbírója, Franciaország) felveti a kérdést, hogy az Airbnb Ireland által nyújtott szolgáltatást az ezen irányelv értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell-e minősíteni, és ha igen, ezen irányelvvel ellentétes-e az, hogy az alapügyben az Hoguet-törvényt alkalmazzák e társaságra, vagy ellenkezőleg, az említett irányelv nem képezi az Airbnb Ireland e törvényen alapuló büntetőjogi felelőssége vizsgálatának akadályát.
- 27 E körülmények között a juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris (a párizsi általános hatáskörű elsőfokú bíróság vizsgálóbírója, Franciaország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Az Airbnb Ireland társaság által egy Írországból működtetett online platform útján Franciaországban nyújtott szolgáltatásokra vonatkozik-e a [2000/31 irányelv] 3. cikkében foglalt szolgáltatásnyújtás szabadsága?

2) Az ingatlanközvetítői szakma Franciaországban történő gyakorlására vonatkozó [Hoguet-törvény] által megállapított korlátozó szabályok érvényesíthetők-e az Airbnb Ireland társasággal szemben?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 28 Az Airbnb Ireland arra hivatkozik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság tévesen véli úgy, hogy az Airbnb Ireland tevékenysége az Hoguet-törvény hatálya alá tartozik. A francia kormány a tárgyaláson ugyanezt az álláspontot képviselte.
- 29 E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróság által saját felelősségére meghatározott jogszabályi és ténybeli háttér alapján – amelynek helytállóságát a Bíróság nem vizsgálhatja – az uniós jog értelmezésére vonatkozóan előterjesztett kérdések releváns voltát vélelmezni kell. A nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem Bíróság általi elutasítása csak abban az esetben lehetséges, amennyiben nyilvánvaló, hogy az uniós jog értelmezése, amelyet a nemzeti bíróság kért, nem függ össze az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, illetve ha a szóban forgó probléma hipotetikus jellegű, vagy a Bíróság nem rendelkezik azon ténybeli és jogi elemek ismeretével, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a feltett kérdésekre hasznos választ adjon (2010. június 22-i Melki és Abdeli ítélet, C-188/10 és C-189/10, EU:C:2010:363, 27. pont).
- 30 A jelen ügyben, amint azt lényegében a francia kormány is elismeri, a kérdést előterjesztő bíróság azzal, hogy felveti az Hoguet-törvény rendelkezéseinek az Airbnb Irelanddel szembeni érvényesíthetőségére vonatkozó kérdést, hallgatólagosan úgy ítéli meg, hogy az e társaság által nyújtott közvetítői szolgáltatás e törvény tárgyi hatálya alá tartozik.
- 31 Márpedig egyáltalán nem nyilvánvaló, hogy az Hoguet-törvény előterjesztő bíróság általi értelmezése az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő nemzeti rendelkezések szövegének tükrében nyilvánvalóan kizárt (lásd analógia útján: 2010. június 22-i Melki és Abdeli ítélet, C-188/10 és C-189/10, EU:C:2010:363, 28. pont).
- 32 Az Airbnb Ireland emellett arra hivatkozik, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat a francia nemzeti jogszabályok rövid ismertetését tartalmazza, és hogy e határozatnak e jogszabályok más rendelkezéseit is figyelembe kellett volna vennie. A Bizottság pedig úgy véli, hogy ez a határozat nem tartalmazza a tények kellően pontos leírását.
- 33 A jelen ügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat röviden, de precízen mutatja be az érintett nemzeti jogi keretet, valamint az alapügy eredetét és jellegét. Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság kielégítően ismertette az uniós jog értelmezése iránti kérelmének mind ténybeli, mind jogi hátterét, és minden olyan információt rendelkezésre bocsátott, amely szükséges ahhoz, hogy a Bíróság hasznos választ tudjon adni az említett kérelemre (2006. március 23-i Enirisorse ítélet, C-237/04, EU:C:2006:197, 19. pont).
- 34 E körülmények között a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem tekinthető teljes egészében elfogadhatatlannak.

Előzetes megjegyzések

- 35 Észrevételeik keretében az AHTOP és a Bizottság azzal érvel, hogy az alapügyben szóban forgó szabályozást nemcsak a 2000/31 irányelvre, hanem a szakmai képesítések elismeréséről szóló, 2005. szeptember 7-i 2005/36/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 2005. L 255., 22. o.; helyesbítések: HL 2007. L 271., 18. o.; HL 2008. L 93., 28. o.; HL 2014. L 305., 115. o.), valamint a

belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról és a 97/7/EK, a 2002/65/EK, a 2005/60/EK és a 2006/48/EK irányelv módosításáról és a 97/5/EK irányelv hatályaon kívül helyezésétől szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre (HL 2007. L 319., 1. o.; helyesbítés: HL 2009. L 187., 5. o.) tekintettel is értékelni kell.

- 36 E tekintetben pontosítani kell, hogy a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárásban a Bíróság kötelessége, hogy a nemzeti bíróság részére olyan hasznos választ adjon, amely annak lehetővé teszi az előtte folyamatban lévő ügy elbírálását. E célból a Bíróság a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározhatja az uniós jog azon rendelkezéseit, illetve jogelvéit, amelyeknek az értelmezése az alapügyben felmerülő jogvita tárgyára figyelemmel szükséges, annak érdekében, hogy átfogalmazza az elé terjesztett kérdéseket, és az uniós jog minden olyan rendelkezését értelmezze, amelyre a nemzeti bíróságoknak az eléjük terjesztett jogviták eldöntése érdekében szükségük van, még akkor is, ha az említett kérdésekben nem jelölik meg kifejezetten ezeket a rendelkezéseket (lásd ebben az értelemben: 2015. július 16-i *Abcur* ítélet, C-544/13 és C-545/13, EU:C:2015:481, 33. és 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 37 Ugyanakkor kizárólag a nemzeti bíróság feladata a Bíróság elé terjesztendő kérdések meghatározása. Ezért ha magából a kérelemből nem következik nyilvánvalóan egy ilyen átfogalmazás szükségessége, a Bíróság az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikkében említett érdekeltek egyikének a kérelmére sem vizsgálhat meg olyan kérdéseket, amelyeket a nemzeti bíróság nem terjesztett elé. Amennyiben a nemzeti bíróság az eljárás fejleményeire tekintettel úgy véli, hogy az uniós jog további értelmezésének beszerzése szükséges, akkor e bíróság feladata, hogy újból a Bírósághoz forduljon (lásd ebben az értelemben: 2015. június 11-i *Berlington Hungary* és társai ítélet, C-98/14, EU:C:2015:386, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 38 A jelen esetben, mivel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések egyáltalán nem tesznek említést a 2005/36 és a 2007/64 irányelvről, és az előzetes döntéshozatalra utaló határozat sem tartalmaz olyan további magyarázatot, amely alapján szükség volna ezen irányelvek Bíróság általi értelmezésére ahhoz, hogy a Bíróság a kérdést előterjesztő bíróság számára hasznos választ adjon, a Bíróságnak nem kell megvizsgálnia az említett irányelvekkel kapcsolatos érveket, ez ugyanis az elé terjesztett kérdések lényeges tartalmának Bíróság általi megváltoztatását eredményezné.

Az első kérdésről

- 39 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy a 2000/31 irányelv hatálya alá tartozó „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell minősíteni azt a közvetítői szolgáltatást, amelynek a célja, hogy egy elektronikus platformon keresztül díjazás ellenében összekapcsolja a potenciális bérlőket a rövid távú elszállásolást kínáló hivatásos és magánszemély bérbeadókkal, és emellett bizonyos egyéb szolgáltatásokat is kínál a bérbeadók számára, például az ajánlatuk tartalmát meghatározó sablont, fényképes szolgáltatást, felelősségbiztosítást és kárra nyújtott biztosítéket, továbbá a szálláshely árának becslésére alkalmas eszközt vagy az e szálláshely-szolgáltatásokkal kapcsolatos fizetési szolgáltatásokat.
- 40 Előzetesen egyrészt rá kell mutatni arra, hogy az alapügyben szóban forgó közvetítői tevékenység az EUMSZ 56. cikk és a 2006/123 irányelv értelmében vett „szolgáltatás” fogalmába tartozik, amit egyik fél és a jelen eljárásban részt vevő többi érdekelt sem vitat.
- 41 Másrészt azonban emlékeztetni kell arra, hogy ezen irányelv a 3. cikkének (1) bekezdése értelmében nem alkalmazható, ha a rendelkezései más közösségi jogi aktus olyan rendelkezésével ütköznek, amelyek egy adott szolgáltatási tevékenység nyújtására való jogosultságnak vagy gyakorlásának meghatározott kérdéseit szabályozzák adott területeken vagy szakmákban.

- 42 Ennélfogva annak meghatározása érdekében, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló szolgáltatás a 2006/123 irányelv hatálya alá tartozik-e, amint arra az AHTOP és a francia kormány hivatkozik, vagy ellenkezőleg, a 2000/31 irányelv hatálya alá tartozik-e, amint azt az Airbnb Ireland, a cseh és a luxemburgi kormány, valamint a Bizottság állítja, meg kell vizsgálni, hogy egy ilyen szolgáltatást a 2000/31 irányelv 2. cikkének a) pontja értelmében vett „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell-e minősíteni.
- 43 E tekintetben – figyelembe véve az AHTOP feljelentésében felvázolt tényekkel és a kérdést előterjesztő bíróság előtti, polgári jogi igény érvényesítésével folyamatban lévő büntetőeljárással érintett időszakot – az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatás” 2000/31 irányelv 2. cikke a) pontjában szereplő fogalm meghatározása a 98/34 irányelv 1. cikke első bekezdésének 2. pontjára, majd 2015. október 7-étől a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára utalt. E fogalm meghatározás ugyanakkor nem módosult a 2015/1535 irányelv 2015. október 7-i hatálybalépésekor, ezért a jelen ítélet pusztán említést tesz ezen utóbbi irányelvről.
- 44 A 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében az „információs társadalom bármely szolgáltatása” fogalom magában foglalja „az információs társadalom bármely szolgáltatás[át], azaz bármely, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatás[t]”.
- 45 A jelen esetben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat arra – amint az a jelen ítélet 18. pontjából kitűnik –, hogy az alapügyben szóban forgó szolgáltatásnak az a célja, hogy egy elektronikus platformon keresztül díjazás ellenében összekapcsolja a potenciális bérlőket a rövid távú elszállásolást kínáló hivatásos és magánszemély bérbeadókkal, annak érdekében, hogy az előbbieket szállást foglalhassanak le.
- 46 Ebből először is az következik, hogy ezt a szolgáltatást díjazás ellenében nyújtják, még ha az Airbnb Payments UK kizárólag a bérlőktől szedi is be a jutalékot, a bérbeadóktól nem.
- 47 Ezen túlmenően, amennyiben a bérbeadó és a bérlő elektronikus platformon keresztül történő összekapcsolására anélkül kerül sor, hogy egyidejűleg jelen lenne egyrészt a közvetítői szolgáltatás nyújtója, másrészt a bérbeadó vagy a bérlő, az említett szolgáltatás távolról és elektronikus úton nyújtott szolgáltatásnak minősül. Az egyrészt az Airbnb Ireland vagy az Airbnb Payments UK, másrészt a bérbeadó vagy a bérlő között létrejött szerződések megkötése folyamatának egyetlen pillanatában sem lépnek ugyanis kapcsolatba a felek más módon, mint a névadó elektronikus platformon keresztül.
- 48 Végül az érintett szolgáltatást az igénybevevők egyéni kérelmére nyújtják, mivel e szolgáltatás egyaránt feltételezi a hirdetés bérbeadó általi online elhelyezését, valamint az e hirdetés iránt érdeklődő bérlő egyéni kérelmét.
- 49 Ennélfogva az ilyen szolgáltatás megfelel a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjában említett négy együttes feltételnek, és következésképpen főszabály szerint a 2000/31 irányelv értelmében vett, az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” minősül.
- 50 Amint azt ugyanakkor a jelen eljárásban részt vevő felek és a további érdekelték előadják, a Bíróság kimondta, hogy jöllehet az e feltételek mindegyikének megfelelő közvetítői szolgáltatás főszabály szerint az ahhoz kapcsolódó későbbi szolgáltatástól elkülönült szolgáltatásnak minősül, és ezért az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell minősíteni, más a helyzet akkor, ha ez a közvetítői szolgáltatás nyilvánvalóan egy olyan átfogó szolgáltatás szerves része, amelynek a fő eleme egy másik jogi minősítés körébe tartozó szolgáltatás (lásd ebben az értelemben: 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet, C-434/15, EU:C:2017:981, 40. pont).

- 51 A jelen ügyben az AHTOP lényegében azt állítja, hogy az Airbnb Ireland által nyújtott szolgáltatás egy olyan átfogó szolgáltatás szerves része, amelynek a fő eleme a szálláshely-szolgáltatás. E tekintetben véleménye szerint az Airbnb Ireland nem korlátozza a tevékenységét arra, hogy két felet összekapcsol a névadó elektronikus platformnak köszönhetően, hanem olyan kiegészítő szolgáltatásokat nyújt, amelyek az ingatlanközvetítői tevékenységre jellemzők.
- 52 Mindazonáltal, bár kétségtelen, hogy az Airbnb Ireland által nyújtott közvetítői szolgáltatás a szálláshelyek kiadásának lehetővé tételére irányul, amely kiadással kapcsolatban nem vitatott, hogy az a 2006/123 irányelv hatálya alá tartozik, az e szolgáltatások közötti kapcsolatok jellege nem indokolja az említett közvetítői szolgáltatás „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásként” való minősítésének és következésképpen a 2000/31 irányelv e szolgáltatásra való alkalmazásának kizárását.
- 53 Egy ilyen közvetítői szolgáltatás ugyanis elválasztható magától az ingatlanügylettől, amennyiben e szolgáltatás nem kizárólag egy szálláshely-szolgáltatás azonnali megvalósítására, hanem inkább arra irányul, hogy a névadó elektronikus platformon rendelkezésre álló szálláshelyeknek a rövid távú elszállásolást kereső személyek által megadott kritériumok szerint rendszerezett listája alapján olyan eszközt biztosítson, amely megkönnyíti a jövőbeli ügyletekkel kapcsolatos szerződések megkötését. Egy ilyen lista létrehozatala – ami a kiadó szálláshellyel rendelkező szállásadók és az ilyen típusú szállást kereső személyek javát egyaránt szolgálja – adja az Airbnb Ireland által kezelt elektronikus platform alapvető jellemzőjét.
- 54 E tekintetben az egységesen megjelenített ajánlatok összegyűjtése – az ezen ajánlatok keresésére, helymeghatározására és összehasonlítására szolgáló eszközökkel együttesen – a jelentőségénél fogva olyan szolgáltatásnak minősül, amely nem tekinthető pusztán járulékosnak egy másik, eltérő jogi minőségű átfogó szolgáltatáshoz, nevezetesen a szálláshely-szolgáltatáshoz képest.
- 55 Ezenkívül egy olyan szolgáltatás, mint amelyet az Airbnb Ireland nyújt, egyáltalán nem nélkülözhetetlen a szálláshely-szolgáltatások megvalósításához sem a bérbeadók, sem a szolgáltatást igénybe vevő bérlők szempontjából, mivel mindkét fél számos más, olykor már hosszú ideje rendelkezésre álló csatornával – például ingatlanügynökségek, nyomtatott vagy elektronikus apróhirdetések vagy akár internetes ingatlanhirdető oldalak – rendelkezik. E tekintetben pusztán az alapján, hogy az Airbnb Ireland közvetlen versenyben áll ezen utóbbi csatornákkal, mivel a felhasználói – azaz a bérbeadók és a bérlők – részére az információs társadalommal összefüggő kereskedelmi tevékenység sajátosságain alapuló, innovatív szolgáltatást nyújt, nem vonható le olyan következtetés, amely szerint e szolgáltatás nélkülözhetetlen lenne a szálláshely-szolgáltatás nyújtásához.
- 56 Végül sem az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, sem a Bíróság rendelkezésére álló iratokban szereplő adatokból nem tűnik ki, hogy az Airbnb Ireland határozná meg a platformját igénybe vevő bérbeadók által kért bérleti díjak összegét vagy azok felső határát. Az Airbnb Ireland mindössze a szálláshelyük árának e platform adatain alapuló piaci átlagok alapján történő becslésére alkalmas, választható eszközt bocsát a rendelkezésükre, és egyedül a bérbeadóra bízva a bérleti díj meghatározását.
- 57 Ebből következik, hogy az Airbnb Ireland által nyújtothoz hasonló közvetítői szolgáltatás önmagában nem tekinthető egy olyan átfogó szolgáltatás szerves részének, amelynek a fő eleme a szálláshely-szolgáltatás.
- 58 A jelen ítélet 19. pontjában említett egyéb szolgáltatások egyike sem teszi lehetővé – sem együttesen, sem külön-külön – e megállapítás megkérdőjelezését. Ellenkezőleg, az ilyen szolgáltatások járulékos jellegűek, mivel nem önálló célként jelennek meg a bérbeadók számára, hanem az Airbnb Ireland által nyújtott közvetítői szolgáltatás igénybevételének vagy a szálláshely-szolgáltatás legjobb körülmények közötti kínálásának eszközeként (lásd analógia útján: 2008. február 21-i Part Service ítélet, C-425/06, EU:C:2008:108, 52. pont; 2016. november 10-i Baštová ítélet, C-432/15, EU:C:2016:855, 71. pont; 2019. szeptember 4-i KPC Herning ítélet, C-71/18, EU:C:2019:660, 38. pont).

- 59 Ez a helyzet először is azon körülményt illetően, amely szerint az Airbnb Ireland a bérbeadók és a bérlők névadó elektronikus platformon való összekapcsolására irányuló tevékenységén kívül a bérbeadók számára az ajánlatuk tartalmát meghatározó sablont, a kiadó ingatlanal kapcsolatos, választható fényképes szolgáltatást, valamint a jövőbeli bérbeadók és bérlők számára is elérhető bérbeadói és bérlői minősítési rendszert is kínál.
- 60 Az ilyen eszközök a közvetítő platformok sajátosságát jelentő együttműködés jellemzőit hordozzák, amely együttműködés lehetővé teszi egyrészt a szállást keresők számára, hogy teljes körű tájékoztatás alapján válasszanak a bérbeadók által a platformon kínált szállásajánlatok közül, másrészt pedig a bérbeadók számára, hogy maradéktalan tájékoztatást kapjanak azon személyek megbízhatóságáról, akikkel adott esetben ügyleti kapcsolatba lépnek.
- 61 Ez a helyzet ezt követően azon körülményt illetően is, amely szerint az Airbnb csoporton belüli Airbnb Payments UK társaság feladata a bérleti díjak bérlőktől történő beszedése, majd ezt követően a jelen ítélet 19. pontjában említett elszámolási mód szerint a bérbeadók számára való továbbítása.
- 62 A számos elektronikus platform esetén közös ilyen elszámolási mód a bérbeadók és a bérlők közötti ügyletek biztonságosságát szolgáló eszközt képez, amely önmagában nem változtat a közvetítői szolgáltatás jellegén, még akkor sem, ha ezen elszámolási módhoz többek között – a jelen ítélet 56. pontjában megállapítottak szerint – sem közvetlenül, sem közvetetten nem társul a szálláshely-szolgáltatások árának ellenőrzése.
- 63 Végül az, hogy az Airbnb Ireland a kárra nyújtott biztosítékot, valamint választható felelősségbiztosítást kínál a bérbeadók számára, szintén nem alkalmas arra, hogy megváltoztassa az említett platform által nyújtott közvetítői szolgáltatás jogi minősítését.
- 64 Az Airbnb Ireland által nyújtott és a jelen ítélet 59–63. pontjában hivatkozott szolgáltatások – függetlenül attól, hogy azok választhatóak-e, vagy sem – még együttesen sem teszik lehetővé az e társaság által nyújtott közvetítői szolgáltatás elválasztható jellegének, és következésképpen az „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásként” való minősítésének megkérdőjelezését, mivel nem változtatják meg lényegesen e szolgáltatás sajátos jellemzőit. E tekintetben egyébiránt ellentmondásos lenne – amint arra a főtanácsnok az indítványának 46. pontjában rámutatott –, ha az elektronikus platform által az ügyfeleknek nyújtott, többek között a versenytársaktól való megkülönböztetést célzó, hozzáadott értéket képviselő járulékos szolgáltatások további elemek hiányában a platform tevékenységének és következésképpen e tevékenység jogi minősítésének a megváltoztatását eredményezhetnék.
- 65 Ezenkívül az AHTOP és a francia kormány állításaival ellentétben egy olyan közvetítői szolgáltatás működése, mint amelyet az Airbnb Ireland nyújt, nem tekinthető azonosnak a 2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet (C-434/15, EU:C:2017:981, 39. pont) és a 2018. április 10-i Uber France ítélet (C-320/16, EU:C:2018:221, 21. pont) alapjául szolgáló közvetítői szolgáltatás működéséhez.
- 66 Amellett, hogy az említett ítéletek konkrét háttérét az EUMSZ 58. cikk (1) bekezdésének hatálya alá tartozó városi személyszállítás képezte, és az Airbnb Ireland által nyújtott szolgáltatások nem hasonlíthatók az előző pontban említett ítéletek alapjául szolgáló ügyekben szereplő szolgáltatásokhoz, a jelen ítélet 59–63. pontjában felidézett járulékos szolgáltatások nem teszik lehetővé olyan ellenőrzési szint egyértelmű megállapítását, mint amelyet a Bíróság az említett ítéletekben állapított meg.
- 67 Így a Bíróság ezekben az ítéletekben rámutatott arra, hogy az Uber döntő befolyást gyakorolt az e társaság által a rendelkezésükre bocsátott alkalmazást használó nem hivatásos sofőrök által nyújtott szállítási szolgáltatás feltételeire (2017. december 20-i Asociación Profesional Elite Taxi ítélet, C-434/15, EU:C:2017:981, 39. pont; 2018. április 10-i Uber France ítélet, C-320/16, EU:C:2018:221, 21. pont).

- 68 Márpedig a kérdést előterjesztő bíróság által megjelölt és a jelen ítélet 19. pontjában felidézett elemek nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy az Airbnb Ireland ilyen döntő befolyást gyakorol azon szálláshely-szolgáltatások feltételeire, amelyekhez a közvetítői szolgáltatása kapcsolódik, különösen mivel az Airbnb Ireland a jelen ítélet 56. és 62. pontjában megállapítottaknak megfelelően sem közvetlenül, sem közvetetten nem gyakorol befolyást a kért bérleti díjak meghatározására vagy a bérbeadók és a platformján kiadásra kínált szállások megválasztására.
- 69 A fentiekre tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2000/31 irányelv 2. cikkének a 2015/1535 irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára utaló a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a 2000/31 irányelv hatálya alá tartozó „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell minősíteni azt a közvetítői szolgáltatást, amelynek a célja, hogy egy elektronikus platformon keresztül díjazás ellenében összekapcsolja a potenciális bérlőket a rövid távú elszállásolást kínáló hivatásos és magánszemély bérbeadókkal, és e közvetítői szolgáltatás mellett bizonyos járulékos szolgáltatások nyújtására is sor kerül.

A második kérdéstről

A hatáskörrel

- 70 A francia kormány azt állítja, hogy a Bíróság nyilvánvalóan nem rendelkezik hatáskörrel a második kérdés megválaszolására, mivel a kérdést előterjesztő bíróság az abban a kérdésben való határozathozatalra – és következésképpen a francia jog értelmezésére – kéri a Bíróságot, hogy az Airbnb Ireland tevékenysége az Hoguet-törvény tárgyi hatálya alá tartozik-e.
- 71 A második kérdés megfogalmazásából ugyanakkor kitűnik, hogy e kérdéssel az előterjesztő bíróság nem arra vár választ a Bíróságtól, hogy alkalmazandó-e az Hoguet-törvény az Airbnb Ireland tevékenységére, hanem arra, hogy érvényesíthető-e vele szemben e törvény, amelyről megállapítja, hogy az korlátozza az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát.
- 72 Egy ilyen kérdés, amely szorosan kapcsolódik a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdésének a) pontjában a tagállamok számára biztosított azon lehetőséghez, hogy eltérjenek az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtása szabadságának elvétől, valamint ezen államoknak az említett irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjában előírt azon kötelezettségéhez, hogy közöljék a Bizottsággal és az érintett tagállammal az ezen elvet sértő tervezett intézkedéseket, az uniós jog értelmezésére vonatkozó kérdésnek minősül.
- 73 A Bíróság következésképpen hatáskörrel rendelkezik e kérdés megválaszolására.

Az elfogadhatóságról

- 74 A francia kormány másodlagosan arra hivatkozik, hogy – hacsak a kérdést előterjesztő bíróság meg nem állapítja, hogy az Airbnb Ireland tevékenysége az Hoguet-törvény tárgyi hatálya alá tartozik – e bíróság második kérdése nem tartalmazza azon okok ismertetését, amelyek miatt az előterjesztő bíróságnak a 2000/31 irányelv értelmezésével kapcsolatos kérdése merült fel, és nem jelöli meg az ezen irányelv és az Hoguet-törvény közötti kapcsolatot. A második kérdés tehát nem felel meg a Bíróság eljárási szabályzatának 94. cikkében előírt követelményeknek, ezért elfogadhatatlan.
- 75 E tekintetben a jelen ítélet 30. pontjában kifejtettek szerint a második kérdésből kitűnik, hogy az előterjesztő bíróság szerint az Airbnb Ireland által a névadó elektronikus platformon keresztül nyújtott közvetítői szolgáltatás e törvény tárgyi hatálya alá tartozik.

76 A kérdést előterjesztő bíróság ezenfelül eleget tesz az eljárási szabályzat 94. cikkében előírt minimumkövetelményeknek annak kiemelésével, hogy az említett törvény korlátozza egyrészt az alapügyben szóban forgó közvetítői szolgáltatáshoz hasonló szolgáltatásokat, másrészt az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságára vonatkozó, a 2000/31 irányelv 1. és 3. cikkében elismert elvet, egyúttal rámutatva az utóbbi irányelv azon kérdéssel összefüggő értelmezésének nehézségeire, hogy az Hoguet-törvényhez hasonló nemzeti szabályozás érvényesíthető-e az Airbnb Irelanddel szemben.

77 E körülmények között a második kérdés elfogadható.

Az ügy érdeméről

78 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság arra vár választ a Bíróságtól, hogy az alapügy tárgyát képező szabályozás érvényesíthető-e az Airbnb Irelanddel szemben.

79 E kérdés megfogalmazására az Airbnb Ireland által kifejtett azon érvelés nyomán került sor, amely szerint az alapügy tárgyát képező Hoguet-törvény rendelkezései összeegyeztethetetlenek a 2000/31 irányelvvél, és amely szerint konkrétan a Francia Köztársaság nem tett eleget az ezen irányelv 3. cikkének (4) bekezdésében előírt feltételeknek, amely rendelkezés lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedéseket fogadjanak el.

80 A második kérdést tehát úgy kell érteni, hogy az arra irányul, hogy a 2000/31 irányelv 3. cikkének (4) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a polgári jogi igény érvényesítésével folyamatban lévő büntetőeljárás keretében a magánszemélyek kifogást emelhetnek az olyan tagállami intézkedések rájuk való alkalmazásával szemben, amelyek korlátozzák az általuk egy másik tagállamból nyújtott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásának szabadságát, amennyiben az említett intézkedések nem felelnek meg az e rendelkezésben előírt valamennyi feltételnek.

81 Előzetesen meg kell állapítani, hogy az alapügy tárgyát képező szabályozás a kérdést előterjesztő bíróság által megállapítottakkal összhangban korlátozza az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát.

82 Egyrészt ugyanis az Hoguet-törvényben foglalt és a kérdést előterjesztő bíróság által említett követelmények, azaz alapvetően a szakmához való tartozást igazoló kártya birtoklására vonatkozó kötelezettség, a 2000/31 irányelv 2. cikke h) pontjának i. alpontja értelmében a szálláshellyel rendelkező szállásadók és az ilyen típusú szállást kereső személyek egymással való összekapcsolásából álló tevékenység megkezdésére vonatkoznak, és nem tartoznak az ezen irányelv 2. cikke h) pontjának ii. alpontjában foglalt, a kizárt követelményeket tartalmazó kategóriák egyikébe sem. Másrészt e követelmények többek között a Francia Köztársaságtól eltérő tagállamban letelepedett szolgáltatókra is alkalmazandók, ami megnehezíti a szolgáltatásaik Franciaországban történő nyújtását.

83 A 2000/31 irányelv 3. cikkének (4) bekezdése értelmében a tagállamok két együttes feltétel teljesülése esetén tehetnek az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások szabad nyújtásának elvétől történő eltérésre irányuló intézkedéseket egy adott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás tekintetében.

84 Egyrészt a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése a) pontjának alkalmazásában a szóban forgó korlátozó intézkedésnek szükségesnek kell lennie a közrend, a közegészség-védelem, a közbiztonság vagy a fogyasztók védelmének biztosításához, és egy olyan, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás ellen kell irányulnia, amely ténylegesen sérti e célokat, vagy e célokat komolyan és súlyosan veszélyezteti, továbbá arányosnak kell lennie az említett célokkal.

- 85 Másrészt ezen irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontja második francia bekezdésének alkalmazásában a szóban forgó intézkedés meghozatala előtt és a bírósági eljárás sérelme nélkül, ideértve az előzetes eljárásokat és a bünyügyi nyomozás keretében végrehajtott intézkedéseket, a tagállamnak közölnie kell a Bizottsággal és a szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállammal, hogy meg kívánja tenni a szóban forgó korlátozó intézkedéseket.
- 86 Ami e második feltételt illeti, a francia kormány nem vitatja, hogy a Francia Köztársaság az Hoguet-törvényt sem a Bizottsággal, sem az Airbnb Ireland letelepedési helye szerinti tagállammal, azaz Írországgal nem közölte.
- 87 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy az említett törvénynek a 2000/31 irányelv hatálybalépése előtti elfogadása nem eredményezheti a Francia Köztársaság közlési kötelezettség alóli mentesülését. Amint arra a főtanácsnok az indítványának 118. pontjában rámutatott, az uniós jogalkotó nem írt elő olyan eltérést, amely felhatalmazza a tagállamokat arra, hogy fenntartsák az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtása szabadságának korlátozására alkalmas, az ezen irányelvet megelőző intézkedéseket anélkül, hogy tiszteletben tartanák az említett irányelv által e tekintetben előírt feltételeket.
- 88 Ezért meg kell határozni, hogy amennyiben valamely tagállam megsérti a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdésében előírt, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások valamely másik tagállamból történő nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedések előzetes közlésére vonatkozó kötelezettségét, az maga után vonja-e az érintett szabályozás magánszemélyekkel szembeni érvényesíthetlenségét, hasonlóan az abból fakadó következményekhez, ha a tagállam nem teljesíti a műszaki szabályok előzetes közlésére vonatkozó, a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettségét (lásd ebben az értelemben: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 54. pont).
- 89 E tekintetben először is rá kell mutatni arra, hogy a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdése azt a konkrét kötelezettséget írja elő a tagállamokkal szemben, hogy előzetesen közöljék a Bizottsággal és a szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállammal, hogy az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedést szándékoznak tenni.
- 90 Az e rendelkezésben előírt kötelezettség a tartalmát illetően tehát kellően egyértelmű, pontos és feltétel nélküli ahhoz, hogy közvetlen hatállyal rendelkezzen, és hogy következképpen a magánszemélyek a nemzeti bíróságok előtt hivatkozhasanak arra (lásd analógia útján: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 44. pont).
- 91 Másodsor, amint az a 2000/31 irányelv 3. cikkének az ezen irányelv (8) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett (2) bekezdéséből kitűnik, nem vitatott, hogy ezen irányelv célja az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások tagállamok közötti szabad nyújtásának biztosítása. E célt a megsértésére alkalmas intézkedések ellenőrzésére szolgáló mechanizmus révén valósítják meg, ezáltal a Bizottság és az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó személy letelepedési helye szerinti tagállam számára egyaránt lehetővé téve annak biztosítását, hogy ezek az intézkedések szükségesek legyenek a közérdeken alapuló nyomós indokoknak való megfeleléshez.
- 92 Ezenfelül, amint az az említett irányelv 3. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik, a Bizottság feladata, hogy a lehető legrövidebb időn belül megvizsgálja a közölt intézkedések összeegyeztethetőségét az uniós joggal, és – ha arra a következtetésre jut, hogy az intézkedés összeegyeztethetetlen az uniós joggal – felkérje az érintett tagállamot, hogy tartózkodjon ezen intézkedések elfogadásától vagy sürgősen szüntesse meg a szóban forgó intézkedéseket. Ez az eljárás tehát lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy megakadályozza az EUM-Szerződéssel ellentétes kereskedelmi akadályok elfogadását vagy

legalábbis azok fenntartását, különösen azért, hogy javaslatot tesz az érintett nemzeti intézkedések módosítására (lásd analógia útján: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 41. pont).

- 93 Kétségtelen, hogy – amint arra többek között a spanyol kormány is rámutat, és amint az a 2000/31 irányelv 3. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik – ezen irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdése a 2015/1535 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével ellentétben nem ír elő formálisan „*standstill*” kötelezettséget azon tagállammal szemben, amely az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedést szándékozik tenni. Mindazonáltal a jelen ítélet 89. pontjában megállapítottakkal összhangban – a kellően indokolt sürgős esetek kivételével – az érintett tagállamnak előzetesen közölnie kell a Bizottsággal és a szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállammal, hogy ilyen intézkedést szándékozik tenni.
- 94 A jelen ítélet 89–92. pontjában hivatkozott elemekre tekintettel a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdése által bevezetett, előzetes közlésre vonatkozó kötelezettség nem az 1989. július 13-i Enichem Base és társai ítélet (380/87, EU:C:1989:318, 19–24. pont) alapjául szolgáló ügyben szereplőhöz hasonló egyszerű tájékoztatási követelményt, hanem olyan lényeges eljárási követelményt képez, amely igazolja az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát korlátozó, nem közölt intézkedések magánszemélyekkel szembeni érvényesíthetlenségét (lásd analógia útján: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 49. és 50. pont).
- 95 Harmadszor, a Bíróság által az 1996. április 30-i CIA Security International ítéletben (C-194/94, EU:C:1996:172) a 2015/1535 irányelvvel kapcsolatban elfogadott megoldásnak a 2000/31 irányelvre való átültetése annál is inkább indokolt, hogy – amint arra a Bizottság a tárgyaláson helyesen hivatkozott – a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdésében előírt közlési kötelezettség – az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó intézkedéshez hasonlóan – nem annak megakadályozására irányul, hogy valamely tagállam az e rendelet hatálya alá tartozó, a szolgáltatásnyújtás szabadságának befolyásolására alkalmas intézkedéseket fogadjon el, hanem annak megakadályozására, hogy valamely tagállam beavatkozzon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó érintett szolgáltató letelepedési helye szerinti tagállamot főszabály szerint megillető hatáskörbe.
- 96 A fentiekből az következik, hogy amennyiben valamely tagállam megsérti a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdésében szereplő azon kötelezettségét, hogy közölje a másik tagállamban letelepedett szolgáltató által nyújtott, információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásának szabadságát korlátozó intézkedést, az az említett intézkedés magánszemélyekkel szembeni érvényesíthetlenségét vonja maga után (lásd analógia útján: 1996. április 30-i CIA Security International ítélet, C-194/94, EU:C:1996:172, 54. pont).
- 97 E tekintetben rá kell továbbá mutatni arra, hogy hasonlóan az olyan műszaki szabályokhoz, amelyeket a tagállam nem jelentett be a 2015/1535 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének megfelelően, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások nyújtásának szabadságát korlátozó, nem közölt intézkedés érvényesíthetlenségére nemcsak büntetőeljárásban (lásd analógia útján: 2016. február 4-i Ince ítélet, C-336/14, EU:C:2016:72, 84. pont), hanem magánszemélyek közötti jogvitában is lehet hivatkozni (lásd analógia útján: 2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet, C-613/14, EU:C:2016:821, 64. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 98 Ennélfogva egy olyan eljárásban, mint amely az alapügy tárgyát képezi, ahol a büntetőbíróság előtti eljárás során valamely magánszemély egy másik magánszemélytől az eljárás tárgyát képező bűncselekményből eredő kár megtérítését kéri, a bűncselekménynek a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontja második francia bekezdése szerinti közlésére vonatkozó kötelezettség tagállam általi megsértése érvényesíthetlenné teszi az említett bűncselekményről szóló nemzeti intézkedést az

eljárás alá vont személlyel szemben, és ez utóbbi számára lehetővé teszi, hogy e kötelezettség megsértésére ne csupán a vele szemben indított büntetőeljárások keretében, hanem a polgári jogi igényt érvényesítő magánszemély kártérítési kérelmével összefüggésben is hivatkozzon.

- 99 Tekintettel arra, hogy a Francia Köztársaság nem közölte az Hoguet-törvényt, valamint hogy a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdésében foglalt és a jelen ítélet 84. és 85. pontjában felhívott feltételek kumulatív jellegűek, meg kell állapítani, hogy e törvény semmiképpen sem alkalmazható az alapeljárásban szereplő Airbnb Ireland helyzetéhez hasonló helyzetben lévő magánszemélyre, függetlenül attól, hogy e törvény eleget tesz-e az e rendelkezésben előírt többi feltételnek.
- 100 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a polgári jogi igény érvényesítésével folyamatban lévő büntetőeljárás keretében a magánszemélyek kifogást emelhetnek az olyan tagállami intézkedések rájuk való alkalmazásával szemben, amelyek korlátozzák az általuk egy másik tagállamból nyújtott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásának szabadságát, amennyiben az említett intézkedéseket nem közölték e rendelkezéssel összhangban.

A költségekről

- 101 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő szervezet előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a szervezet dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (Elektronikus kereskedelemről szóló irányelv) 2. cikkének a műszaki szabályokkal és az információs társadalom szolgáltatásaira vonatkozó szabályokkal kapcsolatos információszolgáltatási eljárás megállapításáról szóló, 2015. szeptember 9-i (EU) 2015/1535 európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjára utaló a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a 2000/31 irányelv hatálya alá tartozó „információs társadalommal összefüggő szolgáltatásnak” kell minősíteni azt a közvetítői szolgáltatást, amelynek a célja, hogy egy elektronikus platformon keresztül díjazás ellenében összekapcsolja a potenciális bérlőket a rövid távú elszállásolást kínáló hivatásos és magánszemély bérbeadókkal, és e közvetítői szolgáltatás mellett bizonyos járulékos szolgáltatások nyújtására is sor kerül.**
- 2) **A 2000/31 irányelv 3. cikke (4) bekezdése b) pontjának második francia bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a polgári jogi igény érvényesítésével folyamatban lévő büntetőeljárás keretében a magánszemélyek kifogást emelhetnek az olyan tagállami intézkedések rájuk való alkalmazásával szemben, amelyek korlátozzák az általuk egy másik tagállamból nyújtott, az információs társadalommal összefüggő szolgáltatás nyújtásának szabadságát, amennyiben az említett intézkedéseket nem közölték e rendelkezéssel összhangban.**

Aláírások